

หน้าาก

บทที่ 9

“ สวัสดิ์คะ ” หญิงสาวเป็นฝ่ายทัก

“ สวัสดิ์ครับ ”

“ ระยะเวลาที่ยังหรือคะ ”

“ มีปัญหานิดหน่อย ”

ฝ่ายนั้นตอบเชิงซำ จังหวะเว้นว่างนานกว่าเคย ทัดทยา ยิ้มละไมเมื่อพรมนี้ถามลงไปว่า “ แก้ไขได้หรือยัง ”

“ ยังครับ ”

ตอบสั้นแล้วเว้นช่วงว่างยาวนานอีก หญิงสาวอดแปลกใจไม่ได้ “ มีอะไรจะให้ช่วยหรือเปล่าคะ ”

ช่วงจังหวะรอคอยยาวนาน แล้วตัวหนังสือสั้นๆ ก็ปรากฏขึ้นว่า “ มีมาก ”

“ อะไรคะ ” เธอถามกลับในทันที แล้วก็ต้องรอคอยคำตอบนานจนแปลกใจ ต้องถามลงไปว่า “ กำลังทำอะไรอยู่ ”

“ ทำงาน ”

เธอหัวเราะ “ วันนี้น้ำมันหมดหรือคะ หรือว่าหมดแรงเพราะหิวข้าว ”

“ คิดถึงคุณ ” คำตอบนั้นทำให้เธอหัวเราะ

รหัทมองตัวหนังสือที่ปรากฏอยู่ในจอคอมพิวเตอร์ ถามตัวเองว่าพิมพ์คำพูดนั้นออกไปได้อย่างไร เสแสร้งหรือ ใช้อย่างไร... มันน่าจะเป็นเพียงการเสแสร้ง... เขาควรจะเกลียดเธอเหมือนอย่างที่เกลียดทุกคนที่เกี่ยวข้องกับไฟที่ฆ่าแม่ของเขา ทำให้คนจำนวนมากไร้ที่อยู่ หลายคนสิ้นเนื้อประดาตัวเพราะทรัพย์สินที่อุตสาหกรรมอย่างยากลำบากหายวับไปกับไฟในช่วงเวลาสั้นๆ

เขากลับมาหาเธอเพราะความเกลียดต่างหาก... ชายหนุ่มบอกตัวเองเช่นนั้น

“ พบกันได้ไหม ”

ทัดทยาจ้องตัวหนังสือสั้นๆ นั้นนานกว่าปรกติ ความรู้สึกสับสนต่อสักันอยู่ในท่ามกลางความรู้สึกเปลี่ยวเหงา จาริตคงไม่ชอบแน่หากว่ารู้เรื่อง แต่หากว่าปฏิเสธ เธอก็กลัวว่าชายหนุ่มจะขาดการติดต่อไปอีก ระยะเวลาสั้นนี้เมื่อรหัทขาดการติดต่อ เธอรู้สึกว่าเวลาช่างผ่านยาวนานกว่าเดิม ความเหงาว่าเหวที่เคยซ่อนลึก ผุดขึ้นมาบีบคั้นร่ำร้องให้กระวนกระวาย

เงาของหนุ่มร่างสูงที่มีรอยยิ้มช่างเล่น สายตาอบอุ่นและทำที่ที่เธอไม่อาจจะลืมเลือนเข้ามาครอบงำจิตใจโดยไม่รู้ตัว ส่วนลึกในหัวใจร่ำร้องวิงวอนให้ตอบรับ แต่ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีกลับกัดกันไว้

“ ฉันก็อยู่ตรงนี้เสมอคะ ”

“ บางทีก็ไม่... เข้ามาแล้วไม่เจอ ”

“ ฉันจะพยายามมาให้แน่นอน ”

“ ใจร้าย ” ฝ่ายนั้นต่อว่า “ แม้แต่เบอร์โทรศัพท์ก็ไม่ให้ ”

เธอหนึ่งไป อีกครู่หนึ่งก็พิมพ์ข้อความลงไปว่า

“ แล้วจะให้คะ ”

“ เมื่อไหร่จะให้ครับ ”

“ เมื่อไหร่ก็เมื่อนั้น ”

“ ใจร้าย ”

“ ขอขอบคุณที่ชมคะ ”

อีกฝ่ายเว้นช่วงยาวนาน ก่อนจะพิมพ์ประโยคที่ทำให้ทัดทยาใจหาย “ ผมต้องไปแล้ว แล้วพบกันใหม่ ”

“ กลุ้มใจเรื่องงานหรือคะ ”

“ ใช่ครับ ” เป็นคำตอบรับ แล้วชายหนุ่มก็ตัดการติดต่อทิ้งให้หญิงสาวแปลกใจ

ทัดทยาเดินไปเดินมาอยู่คนเดียว ก่อนจะแต่งตัวขับรถไปหาญาติ ค่อยกันอยู่ชั่วครู่เธอก็ขอร้องในสิ่งที่หมายมั่น

“ หาโทรศัพท์มือถือให้ตัดเครื่องหนึ่งนะ ”

สีหน้าของญาติทบอความแปลกใจ ก่อนจะเปลี่ยนจากอารมณ์ดีเป็นเคร่งขรึมเมื่อนึกได้ว่าเธอจะเอาโทรศัพท์เครื่องใหม่ไปทำอะไรประกายตาในสีหน้าที่เคร่งขรึมขึ้นทำให้หญิงสาวใจเสีย

“ นะคุณนะ ขอร้องละ ”

“ เรื่องของตัดชักรจะไปกันใหญ่แล้วกรรมัง ” เสียงเขาขรึมหญิงสาวหัวเราะแก้อๆ “ อะไรกันละ แค่โทรศัพท์เครื่องเดียวก็มีปัญหาด้วยหรือ ”

สายตาตำหนิของชายหนุ่มทำให้เธอต้องรีบแก้ว่า “ โห่ ไม่มีอะไรไปกันใหญ่หรอกน่า แค่จะโทรคุยกันในบางครั้งบางหนเท่านั้น.. รหัทมีปัญหาเรื่องงาน อะไรที่ตัดช่วยได้ก็อยากจะช่วย ”

ญาติทมองหน้าเธอ พุดขรึมๆ “ ผมบอกแล้วว่าตัดไม่ต้องรับผิดชอบเรื่องการตายของแม่เขา ”

หญิงสาวรู้แก่ใจว่าสิ่งที่ภูติทพุดนั้นเป็นเพียงส่วนประกอบเล็กๆ เท่านั้น ภูติทพุดดีเช่นกัน สีหน้าของเขาหม่นมัว

เขามองเธออย่างเพ่งพิศ ถามอาหาร “ เหนงนักหรือ ”
 ทัดทยาขยับริมฝีปาก แต่แล้วก็นิ่ง

เธอมีหลายๆ อย่างเหนือกว่าสตรีในวัยเดียวกัน ดังนั้นจึงละเอียดใจที่จะเรียกร้องความสนใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องที่เธอหมดสิทธิ์จะเรียกร้องแล้วเช่นนี้

“ ทัดอยากไปไหน อยากทำอะไร ถ้าต้องการเพื่อนก็บอก... ผมหาเวลาว่างให้ทัดได้เสมอ ”

น้ำเสียงอ่อนๆ นั้น ไม่ใช่เพียงพูดด้วยมารยาทหรือการเอาใจในฐานะที่เธอเป็นคู่หมั้นของจาริต แต่ว่ามาจากหัวใจ ภูติทไม่เคยพูดแบบนี้มานานแล้ว ตั้งแต่ทัดทยามีจาริต ยิ่งในระยะหลังๆ นี้ที่จาริตกลายเป็นเจ้านายของเขา ชายหนุ่มยิ่งกีดกันบทบาทและขอบเขตของตนต่อหญิงสาวหนาแน่นขึ้นเรื่อยๆ ทัดทยาไม่เคยมีทำที่อ่อนไหวกับเขา ภูติทจึงได้แต่จำทรมานกับการกล้ำกลืนฝืนความรู้สึกไม่ให้ถูกเปิดเผยออกมา

ทัดทยาสิ้นหน้า ไม่ได้รับรู้หรือว่ารู้สึกอย่างเดียวกัน
 “ไม่เป็นไร ทัดไม่อยากจะรบกวน ทัดรู้ว่าภูติต้องทำงาน ”

ชายหนุ่มจึงได้แต่นิ่ง บ่อยๆ ที่เขาต้องไตร่ตรองว่าหญิงสาวพูดในฐานะเพื่อสนิทที่รู้จักหรือว่า “เจ้านาย” กันแน่ แล้วชายหนุ่มก็ต้องเรียกตัวเองกลับเข้ามาสู่อ้อมอกที่สร้างกันล้อมไว้ทุกครั้ง

“ ทัดไปละ ” เธอกล่าวลาดี ๆ แล้วร่างสมส่วนที่ดูบอบบางก็ลุกขึ้นยืนพลางยิ้มให้ ความเหงาว่าเหวที่ฉายชัดอยู่ในดวงตาเธอบีบคั้นหัวใจเขาให้เจ็บปวด เธอเหงาแต่ไม่เคยเห็นเขาเป็นที่พักพิง ชายหนุ่มได้แต่มองตาม

บ้านเจียบเมื่อบ่อยๆ ที่จาริตไม่ได้กลับมา หนุ่มใหญ่ยังมีที่พักซึ่งอยู่ในอาคารเดียวกับที่ทำงานอีกแห่งหนึ่ง เขาโทรศัพท์มาบอกไว้ก่อนว่า “ คืนนี้ผมจะนอนค้างที่รองเมือง มีงานด่วนจะต้องทำ ”

ทัดทยาเปิดเพลงเบาๆ นั่งเหงาอยู่ในมุมมืด มองดูท้องฟ้าที่ไร้ดาวอยู่ตรงระเบียบงแคบๆ บนชั้นสูงของอาคารที่พัก ต่ำลงไปกรุงเทพฯ ยามราตรีถูกประดับประดาด้วยดวงไฟระยิบ เรือลำใหญ่น้อยแล่นเอื่อยอยู่ในลำแม่น้ำที่ไหลผ่าน หญิงสาวได้แต่ทอดถอนใจ

คำว่างาน เป็นข้ออ้างมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว

ไม่ใช่ครั้งแรกที่เธอปลอบใจตัวเองว่า

‘...ชีวิตก็ต้องเป็นแบบนี้ จะให้ทุกอย่างสมบูรณ์ไปหมดได้อย่างไร เท่าที่เราเป็นอยู่นี้ก็นับว่าดีที่สุดในแล้ว...’

ภูติทมาหาในอีกวันหนึ่งพร้อมกับโทรศัพท์มือถือเครื่องใหม่ สีหน้าขริ่มไม่พูดจาว่าอะไร ทำทางยินดีของทัดทยา ยิ่งทำให้ชายหนุ่มเคร่งขริ่ม

“ ภูนาร์กจังเลย ขอขอบคุณมากๆ ”

“ ผมบอกแล้วว่าจะทำให้ทุกอย่างไม่ว่าทัดต้องการอะไร ” เขาพูดขริ่มๆ

พอภูติทคล้อยหลัง ทัดทยาก็ฉวยโทรศัพท์ขึ้นมาต่อเบอร์ถึงชายหนุ่มตามหมายเลขที่เธอจำได้จนขึ้นใจ แต่แล้วก็ลบหมายเลขทิ้ง ถามตัวเองว่าอยากจะทำเช่นนั้นจริงๆ หรือ

หญิงสาวซ่อนโทรศัพท์ไว้ข้างในสุดของลิ้นชักเพื่อให้พ้นจากสายตาของจาริต.....

“ เจ้าชริ่มภักมันไปติดต่อกับโรงงานทางใต้วันจะซื้อของมาแข่งกับเรา ” จาริตมักจะนำเรื่องเครียดมาระบายกับเธอ อาหารค่ำภายใต้แสงไฟสลัวไม่มีความหมายในเมื่อชายหนุ่ม มีสีหน้าเคร่งเครียด “ ผมให้พ่อคุณไปเจรจาสกัดไว้แต่ไม่ได้ผล พ่อคุณนี่แก่เปล่าจริงๆ เชี่ยวเล็บหลุดหมดแล้ว งานง่ายๆ แค่นี้ก็ยังไม่ทำพลาด ”

คนพึ่งหน้าเจื่อน ตาดกมองแต่อาหารตรงหน้า เวลาจาริตหงุดหงิด เขาไม่เคยระมัดระวังคำพูด ไม่ว่าจะมันจะทำร้ายใคร ความที่มีแต่คนยอมรับไม่ว่าเขาจะแสดงอะไรออกมาทำให้ชายหนุ่มเคยตัวและไม่คิดว่าเป็นสิ่งที่ผิดแปลก

“ เจ้าชริ่มภักมันแสบจริงๆ เล่นแบบไม่มีศักดิ์ศรี จะไปซื้อของที่เดียวกันมาขายแข่ง นี่ยังไม่ทันไรเที่ยวแจกข่าวให้ลูกค้าแล้วว่า มันจะมีของเหมือนเรามาขายถูกกว่า ของที่เราสั่งเข้ามาแทนที่จะระบายออกหมดเลยค้ำงสต็อกอยู่นั่นเอง ”

“ ทำไมทางใต้วันถึงจะขายให้คนอื่นด้วยล่ะคะ ไม่ใช่มีสัญญาจะขายเราคนเดียวหรือ ” เธอถามอ่อยๆ

“ ก็เคยพูดๆ กันแต่ว่ายังไม่เคยทำสัญญาเป็นเรื่องเป็นราว ” เขาว่า “ ผมเห็นจะต้องบินไปเองเสียแล้ว ต้องบีบให้ทางนั้นเซ็นสัญญากับเราให้ได้ ไมอย่างนั้นเราก็คงหาที่ซื้อของใหม่ ”

แล้วจะไปคนเดียวหรือว่าพาผู้พองไปด้วย คำถามที่ผุดขึ้นในใจทำให้สีหน้าของเธอหม่นหมองลง

หากแล้วชายหนุ่มกลับพูดว่า

“ ฟรุ้งนี่เข้า ขอพาสปอร์ตของคุณให้ผมด้วย ”

“ จะให้ตัดไปด้วยหรือคะ ” เธอแปลกใจ

“ ทำไมละ ไม่อยากไปหรือ ”

เธอจึงต้องเงยบ ถามตัวเองว่าดีใจหรือเปล่า

หากเป็นเมื่อก่อนนี้ที่ยังไม่รู้เรื่องยุพยง ทัดทยาคงจะดีใจเป็นอย่างมากที่จาริตจะพาเคียงคู่ไปพบคู่ค้าในฐานะคู่หมั้นที่จะแต่งงานกันในอนาคตอันใกล้ แต่ในบัดนี้ทัดทยากลับไม่แน่ใจความรู้สึกของตัวเองเสียเลย.....

ทัดทยา รู้จากญาติที่ว่าวาทีนไม่มาทำงาน จึงต้องมาหาที่บ้าน ซึ่งเป็นทางเลือกที่สองเสมอ... ขณะที่คนทั่วไปพูดว่าคุณอรุณีเป็นแม่เลี้ยงแห่งปีที่รักเธอยิ่งกว่าแม่ลูกแท้ๆ หญิงสาวก็ยังอดที่จะรู้สึกอึดอัดใจต่อการปฏิบัติที่ออกจากเกินเลยไปสักเล็กน้อยของเธอไม่ได้ หญิงสาวย้ายออกจากบ้านไปอยู่อาคารชุดที่จาริตซื้อให้เป็นส่วนหนึ่งของของหมั้นโดยแทบไม่ได้ไตร่ตรองอะไรนอกจากเพียงต้องการออกจากบ้านที่เคยเป็นของแม่เธอมาเป็นของคุณอรุณี แล้วก็ไม่ใช่เสียใจกับการตัดสินใจของตัวเองเลย

“ หมูนีปวดหัวบ่อยๆ ” วาทีนยิ้มพลีๆ สวมเสื้อสบายและกางเกงแพรอย่างไม่สนใจว่าจะมีแขกหรือมาหาหรือไม่ คุณอรุณีออกจะไม่พอใจ บ่นว่า

“ ดูคุณพีชี ทรงชุดนอนอยู่นั้นแหละ น่าดูตรงไหนกันคะ บอกให้เปลี่ยนก็ไมยอมเปลี่ยน ”

“ เกะหน้า วันนี้ขอปล่อยตัวสักวัน ”

“ เกิดถ้าใครแวะมาหาละคะ ”

“ วันนี้ขอลาป่วยสักวันนา ถ้าใครมาเห็นผมใส่ชุดนี้จะได้รีบกลับยังงัยละ ”

ในเวลาอยู่บ้าน คุณอรุณียังสวยเพร็ดแพรวไม่คลาย เสื้อผ้าทรงผมและใบหน้าเอี่ยมละออ พร้อมจะรับแขกที่แวะมาหาได้ทุกเมื่อ เธอมีกลุ่มสังคมมากมาย บางกลุ่มก็เป็นขาไฟกิตติมศักดิ์ที่ไม่มีอะไรจะทำฆ่าเวลานอกจากเล่นไพ่กันในกลุ่มที่เคยคุ้น

“ ไปหาหมอตตรวจสุขภาพบ้างหรือเปล่าคะพ่อ ”

“ คงจะแค่เครียดเท่านั้นเอง พ่อขี้เกียจไปหาหมอ หาแล้วเรื่องมาก ”

“ เนี่ยแหละ คำชอบพูดอย่างนี้ ” แม่เลี้ยงหันมาฟ้อง

สีหน้าอ่อนเพลีย ปรกติตาเหนื่อยล้าของบิดาทำให้หญิงสาวต้องยื่นมือออกไปลูบไล้ใบหน้าสีอ่อนที่มีริ้วรอยแห่งวัยด้วยความห่วงใย พ่อเธอแก่ลงอย่างรวดเร็วนับแต่เกิดเรื่องไฟไหม้ และเขาเป็นตัวแทนของกลุ่มหุ้นส่วนที่ต้องพิสูจน์ตัวเองในศาล ว่าเป็นผู้บริสุทธิ์

จาริตเป็นหนึ่งในกลุ่มหุ้นส่วน

“ ถ้ายังไม่หายก็ไปหาหมอเถิดคะพ่อ ถ้าเป็นอะไรขึ้นมาจะได้รู้แต่เนิ่นๆ แล้วจะรักษาง่าย ”

“ พ่อกลัวว่าหมอจะหาเรื่องให้เป็นนั่นเป็นนี่นะซิ แต่เอาเถะอีกสองสามวันถ้ายังไม่หาย พ่อจะไปหาหมอ ”

คุณอรุณีต้องเมินหน้าจากท่าที่ไยดีซึ่งกันและกันของพ่อลูก... ยอมรับไม่ได้ว่าเธอเป็นคนที่มีหลังและไม่อาจจะแทรกกระหว่างคนทั้งสอง ภายใต้อ่อนเพลียไม่ สิวใหญ่ซึ่งสวยสดกว่าอายุได้แต่รู้สึกวูบวาบ

“ ถ้าไม่ไปดี ๆ ละก็ แม่ฉจับมัดไปเลยดีไหม ” เธอถาม

ทัดทยาหัวเราะอย่างไม่เบิกบานเสียเลย

“ ทัดกำลังจะไปได้หัววันกับคุณริตคะพ่อ ไปคุยกับโรงงานที่เราซื้อของ เห็นคุณริตว่าทางนั้นกำลังจะขายของให้คู่แข่ง ”

สีหน้าของบิดาเคร่งขรึมขึ้น ความเหน็ดเหนื่อยฉายชัดเมื่อพูดถึงเรื่องงาน “ พ่อคงหมดน้ำยาจะทำงานให้เสียแล้วละลูก ไปเจรจา ก็เหลวกลับมา เห็นว่าฝ่ายนั้นเริ่มสั่งของกันแล้ว ”

“ ไร้อะไร ก็โรงงานเค้าใหญ่โต ลงทุนตั้งเท่าไรจะมาขายให้เราคนเดียวได้ยังไง เสียเองกดราคาซื้อแล้วมาตั้งราคาขายสูงทำให้ของขายออกไปยาก โรงงานเค้าก็ต้องอยากหาลูกค้าอื่นเป็นธรรมดา ” คุณอรุณีว่า

ทัดทยาพอจะเข้าใจเรื่องงานของคู่หมั้นและบิดาอยู่บ้าง จาริตเฉียบคมและหายใจเป็นการค้า การเอารัดเอาเปรียบเป็นธรรมชาติที่หนุ่มใหญ่มหาเศรษฐีรักษาไว้เป็นคุณสมบัติอย่างเคร่งครัด เขาจึงทะเลาะกับคนมากมายในความร่ำรวยที่ก่อสร้างแน่นหนาขึ้นทุกวัน

“ พ่อมีอะไรจะแนะนำตัดบ้างไหมคะ ทัดไม่ค่อยรู้เรื่อง รู้ราวอะไร กลัวว่าจะไปทำอะไรเสียหายโดยไม่ตั้งใจ ”

“ โอ ลูกทัดช่างน่ารักจริง ” คุณอรุณีหัวเราะ

ทุกคนกลัวว่าจาริตจะไม่พอใจทั้งนั้น แม้แต่ทัดทยาเป็นคนที่กำลังจะแต่งงานด้วยยังต้องมาแอบทำการบ้านไว้ก่อน.....